

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.690 van 19 september 2000
in de zaak A. 90.038/VII-20.651.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUINTELIER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Plantin & Moretuslei 141

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 6 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 16 maart 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 juli 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 augustus 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. ANDRIAENSENS die, loco Advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 15 augustus 1999; dat hij zich op 16 augustus 1999 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 oktober 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 23 februari 2000 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Aan betrokkene werd op 10 januari 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)" ;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur Zorgvuldigheidsplicht

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v. St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946)-(LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

* Op 23 februari 2000 betekent de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen.

Dit bevel kwam echter tot stand zonder enig direkt en persoonlijk contact met verzoeker.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissaris-generaal.

* Er dient gelet op de bestreden beslissing, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 februari 2000 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bevestigd, voor verzoeker zijn leven te worden gevreesd.

Dit gegeven werd trouwens in gelijkaardige zaken herhaaldelijk erkent door de Commissaris-generaal zelve, wanneer deze stelde in een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf: 'De Commissaris-generaal meent evenwel dat in de huidige omstandigheden aanbeveling verdient betrokkene, gezien de toestand in diens land van oorsprong, niet naar dat land terug te leiden.'

Het zou strijdig zijn met de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur indien de Dienst Vreemdelingenzaken dit advies plomp naast zich neer legt.

Een behoorlijk bestuur dient immers rekening te houden met het deskundig advies van de geëigende adviesorganen.

Wanneer ze dat niet doet, dan is het niet meer dan behoorlijk dat ze haar afwijkend gedrag verklaart, hierbij rekening houdend met alle elementen van het dossier, quod non in casu.

Mocht ze dit, per impossibile, toch gedaan hebben, dan is het uiteraard onbehoorlijk van haar om de neerslag van haar toetsing aan verzoeker in de bestreden beslissing niet kenbaar te maken, en alzo verzoeker in het ongewisse te laten.

Een schorsing is dan ook onontbeerlijk!

* De Dienst Vreemdelingenzaken betekent de bestreden beslissing in het Nederlands, terwijl verzoeker deze taal onmachtig is.

Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Dienst Vreemdelingenzaken.

* Verzoeker zijn dringend beroep werd door de Commissaris-generaal onontvankelijk en ongegrond verklaard, zonder dat hem de kans werd gegeven zijn persoonlijke situatie te benadrukken.

Ook naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan verzoeker niet voldoende de kans gegeven zijn situatie toe te lichten.

De bestreden akte van de Commissaris-generaal is dus veel te algemeen en bij gevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

* Daarenboven gaat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid te buiten, wanneer hij de bestreden beslissing baseert op art. 52, par. 2, 4e Wet 15.12.80.

Dit artikel is immers voorbehouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Commissaris-generaal overschrijdt hier op een tergende wijze zijn bevoegdheid.";

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"4. Schending van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991).

'Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...'

'Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of

niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en Van HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)'.
De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering.

De beslissing van de Commissaris-generaal is enkel en alleen gebaseerd op de afwezigheid van verzoeker en andere proceduriële elementen, zonder dat verzoeker de kans werd gegeven enige toelichting te geven.

Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoeker ontbreekt hier in elk geval.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is in strijd met de Wet van 29 juli 1991.";

Overwegende dat de artikelen 52, § 2, 41, en 63/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaten om de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer "de vreemdeling, binnen een maand na de verzending geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan opgeven"; dat verzoeker nergens een schending van voormelde wetsbepalingen aanvoert, noch poogt aan te tonen waar de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht zouden zijn geschonden, maar zich beperkt tot een samenraapsel van zeer algemene en vage aantijgingen, die niet het minste verband houden met de grond van de bestreden beslissing; dat geen van beide middelen dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde

voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien september tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.